ANUL V. - No. 7.
1 Februarie 1929.

„Vom lovi deopotrivă în străinul parazitar și în Românul necinstit și înstrăinat!“

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine”
Apare la 1 și 15 a fiecărei luni

CUPRINSUL:

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul țării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. LAZAR ISAICU

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
CLUJ, STRADA BOB N-rul 7.

TIPOGRAFIA NAȚIONALĂ S. A.
STR. REGINA MARIA N-rul 4.

ANUL V. — Nr. 7 279052 Cluj, 1 Februarie 1929

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine"

Pentru ca să se ştie.

Precizări de actualitate.

Reproducem din comunicatul Marelui Consiliu al L. A. N. C. din Iaşi, dela 15 August 1926 următorul fragment:

„L. A. N. C. şi Biserica [1])

Văzând campania de presă deschisă în unele ziare, cu intenţia de a prezenta Liga într'o lumină falsă şi a mistifica programul clar al ei, faţă de biserică, Liga declară că singura normă de care înţelege să se conducă se află precizată în programul său la Cap. IX: „Despre problemele Bisericeşti", al cărui rezumat este că Liga stă pe baza credinţei Bisericilor naţionale, de învăţătura lor nu se atinge, şi urmăreşte reprimarea tuturor sectelor contradictorii acestei învăţături.

A. C. Cuza".

Reproducem din *Călăuza bunilor Români,* ediţia III, revăzută şi adăugită de dl A. C. Cuza, apărută la Iaşi 1927, pagina 21, cap. IX:

„Probleme bisericeşti.

Cele 2 biserici naţionale în trecutul neamului au ţinut locul Sfatului Naţional, având acelaş merit în conservarea noastră etnică şi culturală. Neamul trebue să fie recunoscător bisericilor naţionale şi să le ridice la autoritatea şi importanţa cuvenită în viaţa publică. Statul numai sprijinit de ideea creştină şi mână în mână cu bisericile naţionale poate soluţiona importanta problemă a formării caracterului cetăţenesc.

Respectând aceste adevăruri, Statul român ţine cont şi de libertatea conştiinţei. Celelalte biserici, în special cele creştine, încă au dreptul la toată solicitudinea din partea Statului, dar numai cât timp aceste respectă interesele naţionale ale Statului român.

Având aceste consideraţiuni vrem:

Art. 23. — a) Desăvârşirea autonomiei bisericilor naţionale eliberându-le de sub orice tutelă politică;

b) Regulamentarea raporturilor cu Scaunul Papal în sensul apărării intereselor şi demnităţii naţionale;

c) Armonie frăţească între bisericile naţionale cu excluderea desăvârşită a luptelor confesionale;

d) Inzestrarea bisericilor naţionale cu mijloacele materiale necesare şi salarizarea preoţilor în măsura cuvenită demnităţii slujitorilor altarului.

Art. 24. — Acordarea autonomiei şi pentru celelalte biserici recunoscute, însă pe lângă instituirea unui efectiv control şi supraveghere din partea Statului, ca să nu treacă peste cadrele chemării lor şi să nu susţină curente duşmănoase sau dăunătoare ţării.

Reprimarea sectelor periculoase Statului".

[1]) Vezi Infrăţirea Românească Anul II, No. 21—22 din 1 Sept. 1926.

Invăţământul din Decemvrie 1928.

Ţara a ajuns la ultima încercare cu partidele politice.

Partidul liberal şi cel averescan, guvernând fiecare de două ori în România întregită, au dovedit ce pot, lăsând în urma lor nemulţumirea generală, îmbogăţirea partizanilor şi tot mai mult scumpirea vieţii. In consecinţă, Românul prea răbdător i-a primit pretutindeni la alegerile din Decemvrie 1928, cu indignarea care în multe locuri a isbucnit în agresiuni spontane, isvorîte din suferinţa căşunată de guvernarea lor.

Bietul popor ameţit cu făgăduinţe, în nădejdea lui de mai bine s'a îndreptat cu toată încrederea către partidul naţional-ţărănist şi l-a susţinut în opoziţie atât de puternic încât l-a impus la cârma statului. Ministerul Maniu-Mihalache este guvernul curentului popular. Ridicat la locul de frunte prin popor, el dătoreşte poporului îndeplinirea promisiunilor făcute în opoziţie. Abia au trecut 3 luni de guvernare şi pe zi ce trece se face dovadă, că guvernul naţional-ţărănist a înşelat încrederea populară. Birurile n'au scăzut, ci s'au sporit; lefile funcţionarilor nu s'au ridicat, ci s'au încărcat cu impozite mai grele; viaţa nu s'a ieftinit, ci se scumpeşte mereu; împrumutul extern nu s'a făcut şi dacă se va face va fi o povară grea pentru ţară prin condiţiile ce pun bancherii Jidani, pregătind robirea financiară a ţării şi controlul străin în viaţa de stat şi a economiei noastre naţionale. Fiecare tranşă din împrumutul ce eventual s'ar acorda, va fi însoţită de noi condiţii puse în ultimul moment prin surprindere, ţintind a desăvârşi robirea României întregite faţă de finanţa internaţională.

Până în prezent, astfel se arată începutul cârmuirii celei nouă. Ce va mai aduce viitorul, vom vedea. Bine nu poate să vină din partea unui guvern, ai cărui membri, ca fruntaşi politici în opoziţie, au făcut cea mai desfrânată demagogie, au vânat guvernul fără nici un scrupul aruncând în popor pofte şi nădejdi ce nu se pot realiza, şi spre a atinge suprema ţintă — stăpânirea bugetului — s'au aliat cu cel mai aprig, cel mai viclean, şi cel mai neîmpăcat duşman al naţiunii române, cu Jidanul parazitar, hrăpăreţ, bârfitor şi dizolvant, numai şi numai spre a veni la putere.

In nenumărate rânduri şi la orice ocazie alegătorii au declarat candidaţilor noştri, că de astă dată — la Decemvrie 1928 — încearcă cu *roata,* cu partidul naţional-ţărănist; dar dacă speranţele-i vor fi înşelate, atunci nu le mai rămâne decât L. A. N. C. Dovezile se înmulţesc zilnic, că poporul începe a se trezi la realitatea, tot mai aspră, tot mai greu de suportat, pricinuită de guvernarea nepricepută şi jidovită a actualului guvern. In atare situaţie este firesc ca nădejdile celor buni să se îndrepte către noi. Chiar adversarii noştri politici încep a recunoaşte, că avem un teren politic, ca nici unul din partidele de guvernă-

mânt puse toate la probă şi rând pe rând discreditate.

Rămâne să cultivăm din vreme acest teren, pentruca munca noastră, pornită din vreme şi sistematic urmată, să-şi dea roadele la momentul oportun. Neamul românesc *aşteaptă* dela L. A. N. C. fapte mari; şi momentul istoric nu va întârzia să vină, dacă vom şti să-l prindem prin pregătirea ce vom fi săvârşit.

Opinia publică românească, până acum amăgită şi în fine desmeticită la lumina realităţii, îndreptându-se către organizaţia noastră, ca ultima rezervă a naţiunii suferinde depe urma Jidanilor şi a politicianilor jidoviţi, trebue să găsească în L. A. N. C. forţa care să o capteze şi să o canalizeze la maximum de folosire pentru binele obştesc. Spre a ajunge la această înfăptuire, se cere organizaţie solidă: conducere centrală, cadre şi trupă.

I. *Conducere centrală* avem. Această conducere va îngriji ca pe viitor să se organizeze L. A. N. C. mai temeinic şi să activeze propaganda cu maximum de efect, prin aducerea la matcă a *tuturor forţelor* incontestabile, astăzi rămase în rezervă, şi prin *unirea* cu noi elemente valoroase antisemite, luptând cu toţii laolaltă sub Preşedinţia dlui *A. C. Cuza*.

Această conducere îşi va spori puterea prin întocmirea cadrelor în fiecare judeţ. In adevăr, oamenii de energie, caracter şi iniţiativă din fruntea judeţelor pot aduce organului central contribuţii preţioase, avându-se în vedere selecţiunea valorilor.

II. *Cadrele* conducerii judeţene nu se pot impune, şi nici nu trebue să se impună dela centru, într'o grupare politică sănătoasă. Elementele de valoare dintr'un judeţ se selecţionează în virtutea calităţilor propri, apreciate prin stima concetăţenilor localnici, care stimă este cea mai bună recomandaţie pentru situaţia ce este chemat să ocupe fiecare luptător în organizaţia L. A. N. C. din judeţul respectiv. Societatea românească are încă valori nepreţuite, cari au stat la o parte până acum, ori nu s'au compromis în partide politice şi acum, constatând falimentul lor, caută să ajute curentul cel puternic ce se orientează către L. A. N. C. Din acest fel de oameni, capabili de sacrificii pentru patria nenorocită de politiciani, având în suflet idealul că Românul trebue să ajungă la *întâietate în ţara lui nu numai faţă de Jidani dar şi faţă de orice minoritar,* din acest-fel de oameni se pot recruta cadrele judeţene.

Nu se poate porni la opera de organizare cu egoiştii ascunşi, ambiţioşi, intriganţi, vânători de situaţii materiale, punând scumpa lor persoană înaintea oricărei alte consideraţii mai înalte. Aceştia nu folosesc unei organizaţii, ci o compromit şi o slăbesc până o destramă.

III. *Trupa* noastră luptătoare [1]) în alegeri se recrutează în cea mai largă măsură dela sate. Oraşele fiind înstrăinate prin vitregia vremurilor sau neprevederea guvernanţilor din România mică, L. A. N. C. îşi pune toată nădejdea — împreună cu întreg neamul — în judecata dreaptă şi energia morală a comunelor noastre rurale. Dela sate pot veni sute de mii de voturi. Fără voturi, cari să scoată deputaţi, mişcarea naţionalistă şi creştină nu-şi poate împlini misiunea. Această misiune începe a se impune conştiinţei cetăţeanului autohton numai prin faptul, că L. A. N. C. îşi va spune glasul său în viitorul Parlament. De aici urmează, că trebue să urmărim şi să obţinem un impunător succes electoral. Numai satele ni-l pot da; pentrucă satele sunt româneşti şi pentrucă acolo prinde mai adânc şi mai statornic cuvântul nostru. Va prinde adânc, dacă-l vom duce din vreme, şi va rămâne statornic înrădăcinat, dacă aderenţii noştri vor păstra contactul neîntrerupt cu isvorul puterii naţiunii noastre, cu lumea românească dela ţară.

Trebue folosit orice prilej binevenit, la sărbători, la petreceri, la ospeţe, la orice fel de adunări, spre a trezi pe Români în faţa pericolului jidovesc şi a-i hotărî să-şi facă fiecare sat organizaţia lor antisemită. Nici o comună rurală nu trebue trecută cu vederea pe motivul că are puţini locuitori. Rezultatul voturilor pe judeţ va fi cu mult mai apreciabil dacă fiecare comună, **dar fiecare,** va da un modest număr de voturi, decât în cazul când unele vor fi dat un număr impunător, pe când altele nu vor fi dat nici un vot, pentrucă organizaţia judeţeană nu a avut grija să întemeieze din vreme în fiecare comună organizaţie solidă. Când fiecare comună rurală din oricare judeţ al României întregite va da numai 10 voturi, L. A. N. C. îşi va avea glasul său în Parlament. Se poate ajunge la acest rezultat, numai dacă şefii de judeţe fac o propagandă sistematică, întemeiând organizaţii comunale şi, fie prin corespondenţă, fie prin adunări populare, fie prin contactul personal cu fruntaşii locali, păstrează necontenit legătura şi îi stimulează la muncă.

Orice zi de Duminecă sau de sărbătoare pierdută, pentrucă nu s'a folosit prilejul de a lumina pe săteni asupra L. A. N. C., care singură poate înfrâna şi împuţina puterea ucigătoare a Jidanilor, orice zi pierdută, ce putea fi folosită, este un păcat ce tot mai greu îl vom plăti.

Aceasta este îndrumarea ce se desprinde din învăţământul primit în luna Decemvrie 1928.

I. C. Cătuneanu.

[1]) O altă trupă luptătoare, mai puţină la număr, dar cu atât mai distinsă, ce în ultima sută de ani s'a dovedit a fi purtătoarea glasului naţiunii la toate răspântiile istoriei, este desigur tineretul universitar, care a adus şi aduce preţioase ajutoare mişcării naţionaliste şi creştine într'o vreme, când se înoată greu contra curentului general de indiferenţă faţă de tot ce este generos şi altruist.

In jurul idealului comun...

Răsboiul pentru întregirea neamului, odată terminat, ne-a pus în faţa unor noi probleme. Azi putem spune, că visul milenar al poporului român, s'a împlinit. Infăptuirea acestui mare ideal naţional a fost condiţionat de mari sacrificii. Aceste sarificii au fost făcute fără nici un fel de precupeţire. Călăuza, gândul suprem al tuturor celor ce s'au sacrificat a fost: *Unirea tuturor Românilor, într'un Stat, mărit ca forţă morală şi materială, respectat înlăuntru de toţi cetăţenii săi şi temut în afară de duşmani.*

Astăzi examinând lucrurile obiectiv, vedem cu durerea în suflet, cum Statul Român, nu este respectat înlăuntru de toţi cetăţenii săi şi nici în afară nu se bucură de respectul cuvenit unui Stat independent politiceşte.

Din punct de vedere al dreptului internaţional, România, este pe aceeaş treaptă cu celelalte puteri din occident. Cel puţin aşa eram consideraţi în preajma întrării noastre, în răsboiul mondial, după care România, drept recompensă a sacrificiilor sale, a fost clasată printre micile puteri.

In fapt ţara noastră, în afară, în relaţiile internaţionale este vasală *„Finanţei Internaţionale Iudaice“*, care a hotărît soarta politico-economică, a ţării noastre în secolul al 19-lea şi va hotărî şi pentru secolul al 20-lea.

Răsfoind paginile istoriei, vom găsi strădaniile marilor bărbaţi de stat I. C. Brătianu şi Mihail Cogălniceanu, din secolul trecut, precum

și ale celor din anii de după răsboiul mondial, când s'a pus în discuție suveranitatea Statului Român, contestată de Jidovii intruși în politica mondială.

Istoria ne oferă învățăminte din faptele trecute, pentru conducerea prezentului și prevedere în viitor.

Lupta dusă împotriva politicii de dominare, a Jidovilor internaționali, luptă susținută de bărbații politici ai secolului al 19-lea, în frunte cu V. Conta, va rămâne un puternic îndreptar, pentru cei care se interesează sincer de soarta politico-economică a Statului Român.

In secolul trecut a fost condiționată indepedența României, de drepturile politice ce aveau să se acorde Jidanilor din România.

Acum este condiționată soarta politico-economică, de siguranța și privilegille, ce trebuesc garantate Jidanilor din România.

In nici o țară din lume, învinsă sau învingătoare, nu s'au făcut atâtea șicane și presiuni, uzând de toate mijloacele posibile, spre a se smulge maximum de avantagii pentru poporul lui Izrael, poporul ales al lui Iehova.

Toată lumea discută chestiunea împrumutului din România. State mai mici, mai ruinate financiarmente și mai sărăcăcioase, au avut nevoe de un împrumut internațional și l-au obținut. România a schimbat un guvern pe această chestiune și tot nu l-a putut face. Poate actualul guvern va reuși să-l facă, dar modul cum îl va face, va fi probabil asemenea păcii încheiate în 1919 . . . ., cu pierderea Bănatului.

Care să fie cauza acestor situații ... de neîncredere, cu care este privită România ?.

Socotesc drept o cauză principală, lipsa totală de răspundere a oamenilor politici. Atunci când politicianismul a compromis totul, când valorile au fost coborîte în noroiul masselor electorale — forțate deci să se retragă din viața politică — în vreme ce non-valorile, înarmate cu arma cea mai puternică a vremii „demagogia", se ridicau la conducerea treburilor Statului, atunci a dispărut orice răspundere morală, legile fiind de mult ineficace. Astfel s'a creiat spiritul vremii:

minciună și îmbogățire fără rușine.

Clientela electorală, a coborît pe profesorul univevsitar dela catedră în mijlocul agenților electorali de rând, întunecându-i știința clară și imparțială, ba chiar alocuri înlocuindu-i-o cu patima politică.

S'au pus după răsboiu numeroase probleme politice, economice, financiare, sociale și culturale, la care s'au dat diferite răspunsuri; marea lor majoritate au fost date în funcție de culoarea politică a celui ce răspundea, nu de interesele neamului sau din convingere științifică.

S'a mers până acolo, încât politica a orbit întru atât, că a întors și cursul celor mai frumoase sentimente, cântate ani de-a rândul... de poetul națiunii, care odată ajuns Ministru își aruncă departe eolica-i liră, și trece brusc dela ură la iubire, față de asupritorii neamului său.

Cum putem cere străinilor să ne respecte, cum putem pretinde ca Statul să fie respectat în afară și înlăuntru, când bărbații noștri politici, sunt în cea mai crasă contrazicere a convingerilor lor!

Nu avem oameni cu convingeri fanatice. Interesele lor personale, ale partizanilor și ale partidului, — în primul rând, — și pe planul al 10-lea dacă vin ale statului, ale națiunii, care le-a delegat puterea de a conduce.

Politica a compromis în bună parte răsboiul nostru din 1916, politica a compromis pacea noastră generală din 1919, și tot politica tinde să compromită consolidarea României Mari.

S'a pus problema colonizării, în constituție chiar. Inceputurile bune au fost compromise tot de politicianismul meschin. Un exemplu destul de dureros, îl oferă colonizarea din Cadrilater.

Dacă mâine se vor înfățișa generațiilor viitoare toate aceste greșeli, în adevărata lor lumină, nu vor fi destule blesteme, care să-i acopere pe criminalii zilelor de ieri și de azi.

O mie și mai bine de ani s'au frământat frații de dincolo și de dincoace de Carpați, ca să prăbușească barierele dintre ei.

O guvernare pătimașă de câțiva ani, a fost destul ca să ridice bariere mai puternice de cum au fost. Inainte era graniță în natură, astăzi s'au ridicat în suflete, care sunt cu mult mai puternice.

Ce poate fi oare mai trist și mai dureros?

La această operă de învrăjbire și despărțire dintre frați, Jidanii au partea lor de contribuție.

Lojile francmasonice, în care mișună bancheri jidani, pun la cale planurile de desmembrare, a Statului Român, folosind drept unealtă... *„oamenii noștri politici"*.

Modul cum sunt aprovizionate și înarmate corpurile noastre de armată, aviația, artileria etc.... ne îndreptățește la concluzia de mai sus.

La frontiera bulgară, din Dobrogea Nouă, s'a început o frumoasă operă de colonizare, care ne reda în câțiva ani Cadrilaterul românizat și curățit de bandele de comitagii. Opera abia începută a încăput pe mâinile politicianismului și acum e pe punctul de a fi compromisă definitiv, dacă nu se vor lua măsurile dictate de împrejurări.

In general problema minorităților și în special problema jidovească din România putea fi foarte ușor soluționată, dacă partidele noastre nu se lăsau finanțate și nu se transformau în unealtă de apărare a intereselor jidovești, cu cointeresarea — bine înțeles — a *„oamenilor zilei"*.

La noi nu există un crez politico-național.

Votul universal, speranța multora, de a se îndrepta lucrurile, n'a fost folosit decât în rău.

Azi ni se pun în față probleme mari de existență națională, care probleme nu pot fi rezolvate decât de oameni, a căror convingeri, i-ar ridica deasupra frământărilor mărunte, deasupra partidelor politice.

Omul care se va ridica împotriva tuturor acestor rele, va trebui să pășească cu hotărîre neclintită, arzând cu fierul roșu rana purulentă, a vieții noastre publice.

Va trebui să se schimbe o întreagă mentalitate bolnavă, în care se ridică actuala generație, mai cu seamă cea intelectuală, care consideră politica de interes, drept unicul mijloc de a parveni în viața publică.

Se va da o luptă între două curente: *de o parte politicianismul coruptiv,* iar de *ceealaltă parte, reacțiunea muncii constructive.*

Muncă și *perseverare în convingeri sănătoase*, va trebui să fie deviza generațiilor care se ridică, și care va face să triumfe curentul sănătos de regenerare morală. Având caractere, convinse de idealul comun — *„ideea naționalismului integral"* — multe lucruri se vor schimba în bine.

G. Făcăoaru

Sarsânlar — jud. Durostor.

Pentru cititori!

Fiecare bun Român este dator să citească unul dintre ziarele de mai jos:

„Apărarea Națională" — Iași.
„Apărarea Națională" — Arad.
„Solidaritatea Creștină" — Brăila.
„Sentinela" — Focșani.
„Buzduganul" — Buzău.
„Svastica Bănatului" — Timișoara.
„Chemarea" — Botoșani.
„Infrățirea Românească" pt. popor — Cluj.
„Pământul Strămoșesc" — Iași.
„Deșteptarea" — Huși.

Alt glas de preot.

Răspuns articolului: „Un document al vremii".

Ați publicat la pag. 60 a revistei nr. 5, „declarația" preoților din jud. Târnava-mare, prin care protestau vehement că Jidanul Richard Schöpkéz le-a fost impus spre candidare, într'un ținut curat românesc.

Acum aflăm, că acei preoți sunt târîți și șicanați pela diferite autorități — pentru „îndrăzneala" lor. Nu ne mirăm. Era de așteptat. Un partid care e în buzunarul de dindărăt al pantalonilor lui Aristide Blank, e natural să procedeze astfel cu preoții, cari simțesc românește și cari văd pericolul ce amenință România Mare, din partea lipitorilor și trădătorilor cu perciuni și fără perciuni.

Nu-i mirare, că preoții au fost siliți să nu crâcnească un cuvânt pentru reușita candidaților L. A. N. C. Li s'au dat ordine severe, că de vor îndrăzni a deschide mintea alegătorilor asupra pericolului jidovesc — vor fi pur și simplu delăturați din serviciu.

Publicăm ca un document al vremii *ordinul Ministerului de Culte și Arte* — Nr. 42.857/928 trimis Consiliului Arhidiecezan din Sibiu — care la rândul său a dat preoțimii următorul ordin:

„Nr. 10.912/928.

Oficiul Protopresbiteral în ....

Ministerul Cultelor și Artelor cu adresa Nr. 42.857/928, ne aduce la cunoștință, că în ultimul timp agitatori antisemiți au început o activitate febrilă și că printre aceștia ar fi și numeroși funcționari ai statului și chiar preoți.

Cum asemenea agitațiuni sunt păgubitoare nu numai prestigiului statului și liniștei țării — ci chiar și demnității preoțești, se atrage atenția onor. cler, să se abțină dela orice agitații antisemite.

Sibiu din ședința Consiliului arhiepiscopesc ca senat bisericesc, ținută la 30 Octomvrie 1928.

ss. **Mateiu Voileanu,**
asesor consistorial.

ss. **V. Nistor,**
secretar".

La rândul lor protopopii au dat ordine și mai drastice spre a stăvili propaganda antisemită. Un preot din jurul Sibiului ne spune lucruri îngrozitoare despre teroarea lansată de guvern — contra Dlui Cuza, Cătuneanu și ceilalți cari aderează la mișcarea noastră.

Tuturor le spunem: *Ceasul răfuielii se apropie vertiginos.* Dușmanii țării vor fi trași în țeapă așa cum merită. Preoțimea conștientă e cu noi — și atunci și Dumnezeul Românilor, care ne-a scăpat din încercările și pericolele barbare: Tătari, Mongoli, Huni, Attila și alții — ne va scăpa și de parazitismul jidănesc.

Poporul vede acum cine îi este dușman și prietin. Pascalii, Wechslerii, Altersohnii și Bergerii spirtului metilic și celorlalte otrăvi, își vor lua pedeapsa cât mai curând — că nici actualii guvernanți nu sunt mai buni decât Pascal, Wechsler, etc.

Un preot
dintre Nistru și Tisa

Să nu crezi, Domnule Ministru de Interne Vaida, că cu teroarea de care ne vorbește preotul din articolul de mai sus, vei izbuti să stingi, în sufletul clerului ambelor noastre biserici naționale, sfânta scânteie a iubirii de neam din care s'a inspirat *Andrei Mureșanu* când trâmbița pe tot întinsul pământului românesc *„Preoți cu crucea 'n frunte, căci oastea e creștină"*. Trebue să știi, Domnule Vaida, că simțul curat românesc va birui meschinele calcule francmasone.

Redacția.

† Ion Nădejde.

In ședința Camerei din 29 Decemvrie 1928, deputatul Emil Fagure (original Honigmann adică Jidov sadea) anunță moartea lui Ion Nădejde, ca fost deputat, om de cultură și un luptător pentru rezolvirea problemei țărănești. Deputatul Fagure exprimă omagii pentru memoria defunctului, în numele majorității parlamentare.

Constatăm că Jidanul Fagure vorbia în numele unui parlament național-țărănist.

Acestor omagii se asociază și Dnii Nicolae Iorga și Ion G. Duca.

Pentru a arăta legătura între neamul lui Iuda și Ion Nădejde, voiu spicui, câteva date asupra vieții și faptelor acestui om de valoare, din broșura *„Studii și critice"* a Jidanului *Carol Drimer*, apărută în tipografia *„Viața Românească"* din Iași în 1928.

Iată cum se exprimă perciunatul Drimer:

„Dl Ion Nădejde, născut în Tecuci, copilărit în Botoșani, a devenit mai târziu sufletul mișcării socialiste în România, cu centrala în Iași".

„Era un timp așa de frumos! Pesimiștii chiar au pus multe speranțe în cele două partide existente: Cel *radical* fondat de *George Paun* și cel marxist, de profesorul *Nădejde*".

(Așa vorbește un Jidan în țara Românească de cele două partide *radical* și cel *marxist*, ca și când partidul liberal și cel conservator n'ar fi existat).

„Socialismul, adus în țara românească pela 1875 de Neculai Zbucu Codreanu, a găsit încet, încet aderenți în *Eugeniu Lupu, Dr-rul Russel, frații Nădejde, Constantin Mille* (cel dela gazeta jidovească „Adevărul"), *Frații Radovici, G. Diamandi, I. Atanasiu, Th. Speranță* etc. etc. A urmat o literatură și o presă marxistă bogată: „Ziarul Basarabia", „O pagină din Socialismul român", „Un studiu psihiatric", „Scrisoarea unui pandur", Către studenți", „Jos socialiștii", „Procesul fraților Nădejde" etc. și ziare: „Dacia Viitoare", „Emanciparea" „Muncitorul", etc. au răsărit și poeți talentați".

„Dl *Ion Nădejde*, conducătorul socialiștilor, directorul revistei „Contemporanul" și al cotidianului „Lumea Nouă" era o figură marcantă în vechia capitală a Moldovei. Nemuritorul *Dr. K. Lippe* scrie în opera sa că Nădejde i-a procurat cărți antisemite *(Rohling; Dr. Justus)* ca el să le combată. Dl *Nădejde* a cerut, la timp escluderea din partidul socialist alui *Constantin Mille*, fiindcă a cumpărat ziarul antisemit „Adevărul" (azi jidovesc cu totul) dela răposatul Alexandru Beldiman. Și a reușit"!

Ai văzut iubite cititor câtă laudă, câtă admirație, câtă stimă și respect ieșeau din toate vorbele Jidanilor, la adresa lui *Ion Nădejde*, care conștient sau inconștient, juca rolul de unealtă supusă acestui blestemat neam alui Iuda.

In anul 1898 Ion Nădejde — desigur descoperind originea jidovească a marxismului, și gândurile criminale ale organizației socialiste, a trecut în partidul liberal devenind un antisemit înfocat.

Ia seama iubite cititor, cum se exprimă acum Jidanul *Drimer:*

„Vai! dl *Ion Nădejde* însă a trădat partidul socialist, trecând în 1898 în lagărul dușmanilor, la partidul așa — zis — „național-liberal". Acolo el a devenit cel mai mare doctrinar antisemit și reacționar din România. A căutat să inducă în eroare proletariatul român, afirmând că are consimțământul lui *Karl Kautsky*. Marele sociolog l-a demascat la timp".

„Fostul tovarăș alui *Edelstein* (poate chiar această tovărășie l-a desme-

trofiați, fără să gândească o clipă, câtuși de puțin — că, ȚARA nu li-e dată pe mâini să o lase în voia soartei, **Țara nenăscându-se, ci făcându-se,** și nicidecum prin pogorârea Sf. Duh — după serviciile oficiate de hahami întru prea bună învoire?

C. N. Spina
— Câmpina. —

Ziariști și oameni.

In cadrul ideilor preconcepute și al atitudinilor lipsite de curaj civic ne obișnuisem cu legenda: gazetarii abili sunt intangibili — chiar dacă faptele lor repugnă societății.

Crescuți la școala caracterelor — făcându-ne educația morală prin exemplificarea acțiunilor noastre — fiind pătrunși de simțul răspunderii față de ansamblul etic al acestei țări — ne-am hotărît să punem capăt legendei, oricât misticism sau ignoranță s'ar cuprinde în ea. In atmosfera morală viciată a opiniei publice, care deformează mentalitatea cititorilor onești dar neînțelegători ai dedesubturilor periculoase, vom încerca să facem o primenire.

Presa prin rolul ei dinamic și moralizator este factorul decisiv, care imprimă cititorilor o anumită mentalitate sau anumite convingeri, din cadrul cărora cu greu se pot descătușa. Cuprinși de un firesc simțemânt de curiozitate, ne întrebăm cu toată seriozitatea cuvenită unui asemenea fapt: întrucât presa românească corespunde acestor deziderate?

Realitatea conturează imagini prea sumbre, ca să nu ne deșteptăm. In România, presa în multiplicitatea manifestărilor ei printr'un convenționalism adequat stării de fapt, se grupează în două mari categorii: presa de partid și presa independentă.

Presa de partid — reprezentând o organizație politică oarecare se pune în slujba unor principii anumite, judecând manifestările vieții publice prin prisma unui personalism exagerat dublat de patimă. Și de aceea rolul unei astfel de prese e foarte limitat. Rolul de seamă, primordial, în formarea unei idei de ansamblu asupra stărilor de fapt cât și a îndrumării spre mai bine — revine fără îndoială „presei independente".

Presa independentă, creatoare de curente în opinia publică și cenzor al scăderilor societății contimporane, e departe de a corespunde chemării sale. Oameni certați cu morala, codul penal și datoria față de țară alcătuesc în majoritate precumpănitoare cadrele celor ce au pretenția să ne formeze concepțiile politice prin coloanele ziarelor independente. Lipsiți de simțemântul sfânt al iubirii de țară prin obârșia lor etnică, cu nume de împrumut grație indulgenții revoltătoare a legii schimbării numelor, necunoscători patenți ai sintaxei românești — acești intruși au pretențiunea să ne formeze educația națională și civică.

Cazul Socor vorbește dela sine — iar amplitudinea simțemintelor românești ale domnilor Fagure *(Honigman)* și C. Graur *(Brauer)* e în funcție de remunerația bănească. Campioni ai falsei democrații internaționale, sprijinitori convinși ai tuturor curentelor anarhice — acești domni sunt cea mai repugnantă expresie a „specificului" presei independente.

Pericolul de contaminare este de neînlăturat — cei slabi de înger se lasă ușor influențați, chiar dacă sunt „gazetari cu talent". Și cauza e simplă: pofta nemăsurată de procopsire. Gazetari talentați, cu pana viguroasă — în care lumea își pusese nădejdea spre îndreptarea greșelilor celor suspuși — s'au dovedit a fi simpli farsori, stăpâniți de neînfrânata dorință de parvenire.

Cazul domnilor C. Gongopol, directorul ziarului „Cuvântul" și Pamfil Șeicaru, directorul ziarului „Curentul" — ajunși deputați guvernamentali — ne edifică pe deplin. Sub acest raport reputația dlui Pamfil Șeicaru are o reprezentantă grafică în continuă oscilație dela o coordonată la alta. Dsa ne este cunoscut din timpul când apărea revista „Hiena", dându-ne depe atunci indicațiuni asupra conduitei sale de mai târziu; e suficient să reamintesc „anchetele dsale asupra antisemitismului", care din motive de tactică pecuniară n'a apărut decât în ediția de provincie a revistei. Iar mai târziu — în epoca de afirmare tumultuoasă a simțemintelor naționale — dsa să îmbrace haina de apostol al disciplinii monarhice și creștine, pornind la propovăduire cuvioasă prin coloanele ziarului ce-i sta la dispoziție („Cuvântul").

Să-i reamintim de fraza, cu care termina filipica adresată „Uniunii studenților independenți" devenită azi „Tineretul țărănist român" și domnului Șerban Cioculescu, ar fi prematur — căci situația dsale de parlamentar național-țărănist nu-i permite să-și revizuiască memoria, cu atât mai puțin conștiința. Să încercăm a ne explica ieșirea dsale furtunoasă contra familiei bancherului Berkovitz și apoi tăcerea nemotivată pentru profani — ar fi de prisos. Să ne întrebăm ce a devenit faimosul „Institut de studii monarhice", pe care l-a anunțat printr'o entuziastă apologie făcută lui Maurras și grupării „L'Action française" — ar însemna să ne pierdem timpul în zadar.

Să calificăm atitudinea dsale prin obiectivul bunului simț colectiv credem, că e necesar. Atitudinile de circumstanță și convingerile de moment — raportate la interesele pecuniare pentru o existență cât mai comodă — dau un răspuns tranșant, care ne scutește pe noi de detalii.

Momentele de zăpăceală colectivă (chestia stupefiantelor, crima lui Găetan, cazul Antonel Grilav, etc.) au furnizat dlui Pamfil Șeicaru un bogat material bibliografic, creindu-i o aureolă de moralist grație credulității celor naivi și exaltării minților bolnave. Iar forma, în care s'a mulat fondul sufletesc al simțemintelor dlui Șeicaru, constitue un adevărat atentat la bunăcuviința unei societăți civilizate; în acest senz dicționarul dsale e cel mai trist document al vremurilor noastre.

Infățișând cititorului cu titlu de document cele de mai sus credem, că ne-am achitat de o datorie de conștiință: aceea de a lumina ungherele întunecate ale opiniei publice românești.

N. Ionescu
— București. —

O anchetă în ținutul Mărginenilor.

Revista „Infrățirea Românească", cuget că este cea mai de seamă publicație care luptă contra nedreptăților sociale și întemeietorii cari mi se pare că sunt și singurii susținători ai acestei reviste, pot fi satisfăcuți de succesele de până acum ale luptei ce au purtat de cinci ani de zile cu jertfe nespus de mari contra spiritului iudaic.

Oricât de atrofiată se pare viața publică a patriei noastre de jidovism sau iudaism, zi cu zi se apropie ora izbânzii, care este mai aproape

decât s'ar crede, căci scris este la sfânta carte că „văzut-am pe satan căzând din cer ca fulgerul".

Având azi rara bucurie să schimb unele idei cu domnul profesor Cătuneanu despre relele de cari sufere neamul nostru de martiri, mi-am adus aminte de amarul oierilor noştri, din ţinutul Sibiului şi al Braşovului, cari au fost din cele mai depărtate vremi susţinătorii sufletului creştinesc şi românesc al neamului pe meleagurile Ardealului, căci aceşti oieri cu simţul lor ales creştinesc au pregătit şi făcut cu putinţă venirea marelui Şaguna la cârma bisericii ortodoxe în Ardeal, precum şi ridicarea măreţelor aşezăminte culturale la Sibiu şi Braşov.

Oierii sau mocanii, cum le mai zicea pe aiurea, cu pribegia şi hărnicia lor mereu trează şi cuminte, între Tisa şi Nistru, au fost purtătorii de lumină şi în pribegia lor şi mai cu seamă acasă, ai sufletului creştinesc şi românesc în Dacia lui Traian, şi par'că e un blestem că bieţii oieri deschizători şi susţinători de drumuri către ţara mamă, au ajuns să cerşească în ţara lor mărită şi liberă, pentru oiţele lor aşa de dragi, păşune dela Jidani, dela conţi şi dela baroni sau fie şi dela jidoviţi şi ciocoiţi, cari sunt chiar mai răi decât adevăraţii Jidani, grofi şi ciocoi. Ţi se rupe inima de durere, când îi auzi pe bieţii oieri, cât sunt de batjocoriţi în ţara lor, pentrucă nimeni nu s'a gândit să le întindă, dacă nu chiar o mână de ajutor, dar cel puţin un sfat binevoitor, ca în cadrul şi cu ajutorul reformei agrare să ajungă şi ei la un petec de păşune, sigur pentru oile lor, ci sunt lăsaţi la discreţia şi batjocura impilatorilor seculari ai acestui neam de martiri.

Iată de ce am crezut de cuviinţă să atrag luarea aminte tuturor celor chemaţi să le poarte de grijă şi oierilor noştri, căci ca mâne, dar încă şi azi sunt lăsaţi să peară.

Păstori, treziţi-vă, vă obligă Cristos şi suferinţele neamului, să nu lăsaţi oierii să peară. Faceţi anchetă, faceţi-vă datoria.

I. C.

In luptă cu Jidanii, cari ne zădărnicesc răspândirea revistei.

Notarul comunei Lozna din Judeţul Someş Adabert Feher, Jidan de origine şi *notar* cu toate că în 1918 a refuzat să depue jurământ de fidelitate Statului Român, prin atitudinea specifică rassei lui, indignează populaţia muncitoare paşnică a susnumitei comune.

Revista Infrăţirea Românească, — nu o poate vedea în ochi, notarul comunei Lozna Adalbert Feher; se teme de ea ca dracul de cruce — aşa că, *imediat, ce soseşte în comună* la Abonaţii noştri, *o distruge* şi nu-şi poate stăpâni ura, o manifestă şi prin vorbe *servindu-se de cele mai triviale expresiuni la adresa ei.*

Abonaţii noştri se plâng că nu primesc revista, ne fac imputări nouă, noi le reproşăm că nu achită abonamentul. In urmă constatăm că şi aici tot Jidanul e cel care pune vrajbă între Români şi el stă şi rânjeşte de bucurie.

De data aceasta, având dovezi, *l-am dat în judecată: la 6 Februarie va fi desbaterea la Judecătoria din Ileanda.*

Ţinem să atragem atenţia şi a dlui Prefect al Judeţului Someş, asupra acestui element, care prin ilegalităţi şi prin manifestări nepermise unui funcţionar al Statului, stârneşte în sufletul ţăranului revoltă şi amărăciune.

Elementele rele trebue scoase din comune, când nu sunt nici băştinaşe şi mai ales când ocupă o funcţiune atât de însemnată, căci actele şi faptele lor sunt la văzul tuturor locuitorilor, pe unii îi revoltă şi îi jigneşte, altora le dă exemplu rău, mai ales când acel netrebnic rămâne nepedepsit şi neînfierat.

Dr. Elena Bratu
Cluj

„Aripa".

Aşa se numeşte *„organul de propagandă aeronautică"*, singurul de acest fel la noi în ţară, ce apare la Bucuresti Str. Clemenceau No. 10, sub direcţia dlui Colonel aviator Andrei Popovici.

Numărul din 1 Ianuarie 1929, numit *„Număr Festiv"* aduce un material bogat, variat şi foarte interesant.

In cele următoare, vom da câteva spicuiri din preţiosul material al *„Aripei"*.

In primul articol *„Aeronautica noastră în 1928"* autorul anonim compară activitatea de sbor a flotilei noastre aeriene, cu aceea a Statelor Unite — care este cea mai puternică depe glob.

„Fără a socoti aviaţia comercială, de care ne vom ocupa aparte, (aviaţia noastră) a totalizat anul trecut nu mai puţin de 19.019 ore de sbor, ceeace reprezintă 2377 zile de sbor încontinuu, sau 6 ani şi 86 de zile de sbor fără oprire, pentru un singur pilot".

„Pentru a da o idee de grandoarea acestei cifre este necesar să ne referim la activitatea aeronauticei comerciale americană (la noi activitatea comercială nu a fost calculată), cea mai formidabilă depe glob care în acelaş interval nu a totalizat, decât 33.420 de ore de sbor, adecă cu 13.420 mai mult decât aviaţia română".

Mai departe se scoate în evidenţă că în anul trecut, pentru prima dată presa mondială s'a ocupat de aviaţia română. Intâi cu ocazia raidului Micii Antante, şi al doilea cu ocazia sborului, despre care şi noi am vorbit, a căp. av. Burduloiu prin toate capitalele Europei.

Găsim apoi cuvinte elogioase la amintirea fostului inginer constructor şi aviator ardelean Aurel Vlaicu şi a Maestrului Zorilean.

Afară de interesantele articole referitoare la importanţa aviaţiei din punct de vedere economic şi tactic, la răsboiul aerochimic, — găsim numeroase schiţe de călătorie şi amintiri din răsboiul pentru întregirea neamului, cât şi informaţiuni preţioase, ca:

Industria Aeronautică Română din Braşov, lucrează cu zor la fabricarea unei serii de aeroplane.

Societatea pentru exploatări technice S. E. T. din Bucureşti, sub conducerea inginerului Gr. Zamfirescu, a construit un nou tip de avion *„Proto — S. E. T. 2"* de concepţie şi fabricare pur românească, care va întrece multe aparate similare străine.

Dl Căp. I. Bungescu din Artileria Anti-Aeriană a inventat un aparat cu ajutorul căruia ţintirea avioanelor în sbor este foarte lesnicioasă. Aparatul urmează să fie brevetat. Sperăm de Statul Român!

Pe lângă materialul literar, cel de specialitate, statistic şi informativ, în revista „Aripa" găsim o sumedenie de fotografii frumoase şi interesante.

Nu aflăm cuvinte, pentru a recomanda cu toată căldura onor. cititori, abonarea şi răspândirea revistei „Aripa" care apare de două ori pe lună şi costă anual 300 Lei.

Cronicar.

Corespondenţă din jud. Fălticeni.
Bunul simţ popular.

Stimate Domnule Profesor Cătuneanu,

Ne luăm voie pentru a Vă trimite această scrisoare, D-Voastră cinstitului şi prea iubitului nostru, cu dragoste de neam. Cu mare plăcere am primit revista D-Voastră, pe care dupăce am citit-o şi am văzut că ea bucură pe Românii adevăraţi şi supără numai pe aceia, cari nu vreau decât să tragă foloase, mă grăbesc să Vă trimit banii prin postă, lei 150·—, pentrucă noi ştim cu toţii cu câtă jertfă scoateţi această revistă. Vă rog să mă iertaţi, că Vă trimit banii numai pe jumătate, mai târziu voiu achita tot şi de aceea Vă rog să nu Vă supăraţi. Vă voiu ajuta cu toate puterile mele, pentrucă ştiu, că luptaţi dimpreună cu Marele nostru dl A. C. Cuza, pentru binele şi fericirea neamului nostru. Noi săteni, tineri şi bătrâni vom fi alături de Voi şi vă zicem din inimi de Român, şi din tot sufletul nostru de creştini: *trăiască dl profesor A. C. Cuza, trăiască dl profesor I. C. Cătuneanu, uniţi în cuget şi în simţiri şi în Dumnezeu.*

7/I 1929.

Petru Th. Vlaicu, arcaş
Dolheşti — jud. Fălticeni.

Corespondenţă din Roma.

Luaţi aminte, domnilor studenţi.

Tânărul student Ion Cincora, eliminat din universităţile noastre pentru mişcările antisemite, s'a dus în Roma să şi continue studiile universitare.

Fiul învăţătorului Cincora din Livade, jud. Hunedoara, cu o casă de copii şi cu situaţie materială, rezumată la salar, s'a dus în Roma cu punga goală, dar cu voinţa hotărîtă de a studia şi a fi un element folositor neamului românesc atât de exploatat de seminţia lui *Iuda*.

In vara şi în toamna anului 1927 intervenise la puternicii zilei, la liberali, pentru schimb favorabil — de care se bucură studenţii Jidani din ţară pentru universităţile străine şi toţi copiii bogătaşilor noştri. — *Pentru studentul învăţătorului din Livadă* **Ion Cincora** *nu s'a găsit schimb favorabil.*

Iată ce scria acest tânăr acum e anul:

„*Chestia schimbului!* Pe mine nu m'a surprins deloc acest fapt. L-am aşteptat cu sânge rece, fără să-mi altereze câtuşi de puţin perseverenţa (străduinţa) de a lupta cu orice mijloace pentru ajungerea scopului meu.

„Sincer Vă spun, pe deoparte e mai bine aşa, pentrucă în viaţă, *voiu putea sta cu fruntea sus,* şi nu voiu avea datorii morale, de a fi recunoscător altora, decât Iubiţilor mei Părinţi, *cari au jertfit totul pentru mine.* N'am suferit, şi nu voi suferi de grandomanie, dar Vă asigur, că atunci când voiu fi stăpân pe o bucată de pâne, nici bună ziua nu le voiu zice acelora, pe care i-am solicitat de ajutor în nevoile mele. Nimic în lume nu va fi în stare a-mi frânge idealul, pentru care acum trebue să sufăr atât de mult. *Toate mizeriile acestea nu fac altceva, decât să-mi întărească convingerea într'un viitor nu mai bun, ci mai suportabil.*

„Norma de viaţă mi-am stabilit-o. *Intr'o circumscripţie sanitară, ducând o viaţă modestă, voiu încerca a face apostolat din meseria mea pentru binele oropsitului popor. Dumnezeu binecuvântă munca ce se face cu suflet curat pentru binele general al celor mulţi.*

„Chestiunea naţionalismului integral se va rezolvi atunci, când generaţia tânără de azi, va ajunge în viaţă, *presupunând că va păstra neatins sufletul curat, aşa cum îl are astăzi.* — Medicul, advocatul, profesorul, politicianul ce va deveni din studentul de azi, *e obligat să păstreze focul sacru al luptei ce a dus ca student, şi din acel foc să răspândească scântei binefăcătoare în sufletul celor mulţi.*

„Până atunci, şi cu atât mai mult atunci, când vor fi chemaţi de popor să-i conducă destinul spre **„viitorul de aur“**, *să se adape fiecare cu picurile amare ale cinstei şi demnităţii, ce se află în izvorul nesecat al naţionalismului integral.*

Deviza: **„Totul pentru naţiune, nimic pentru noi“.**

„Se va putea întâmpla foarte uşor, ca o parte din studenţii de azi să se ferească de a maï folosi *„picăturele cinstei“*, mai ales în zilele de azi, când cinstea e sinonimă cu prostia. Nu cred însă, că marea majoritate a generaţiei de azi să uite şi să se lase atrasă în cursele trândăviei, pe care le întind, cei ce posed aurul strălucitor.

„*Acei ce vor părăsi frontul, acum când e mai aprigă lupta, vor fi blestemaţi de geniul, ce-şi întinde aripile ocrotitoare asupra opincarilor.* Vom peri ca indivizi, dar poporul, mulţimea pentru care luptăm, se va apropia pas cu pas, de ţinta menirei sale.

„Suntem un popor ţânăr, abia acum intrat în viaţă. *Tinereţea e putere!* Deaceea cred în viitorul naţiei mele, deşi poate nu voiu avea fericirea să-mi văd visul devenit realitate. Voiu muri cu sufletul împăcat că am luptat, dar mai ales întărit în credinţa, că fiii sau nepoţii mei se vor putea bucura de o Românie într'adevăr mare.

Atunci se va putea ridica un **Monument al cinstei,** *care va trebui să crească tot mai mare, până la ceriuri.* Iar când va fi judecata din urmă poporul român să poată sta cu cinste la Dreapta Tatălui.

Ion Cincora
student în Roma.

Atragem stăruitor, atenţiunea întregei studenţimi universitare române, asupra scrisorii tânărului Ion Cincora, — coleg al dlor, — cerând acestei studenţimi să-şi examineze fiecare conştiinţa în lumina acestor frumoase şi înălţătoare idei.

INFORMAŢIUNI

„Infrăţirea românească pentru popor“. Aducem la cunoştinţă că ziarul nostru numit „Infrăţirea românescă pentru popor“ de sub conducerea Dlui Profesor I. C. Cătuneanu dela Universitatea din Cluj, va continua să apară regulat aşa încât fiecare sătean, bun Român şi adevărat creştin, va avea bucuria să-l citească în ceasurile lui de tihnă. Noi voim să luminăm poporul asupra pericolului jidovesc şi suntem siguri că isbânda noastră, va veni, pentrucă ceeace propovăduim este drept şi adevărat.

Rugăm pe cititorii noştri, cari primesc această foaie pentru popor, să o dea mai departe spre a fi citită şi pe cât îi ajută punga şi îi îndeamnă sufletul, să ne sprijine făcând abonamente, cari costă numai 120 lei pe an, adecă zece lei la lună.

Luaţi aminte, fraţi cititori, că 10 lei pe lună nu poate atârna prea greu nici în cea mai săracă gospodărie, când trebue să ţinem seamă

că înaintaşii noştri au jertfit mult mai mult ca să ajungem la desrobirea neamului, pe care Jidanii din nou vor să-l bage în jugul robiei.

*

O nouă uneltire jidovească: *Un Congres Paneuropean.* Ne vine la redacţie un apel al „Corespondenţei Paneuropene“ din Viena, semnată de dl *Coudenhove-Kalergi.*

Ce ne cere acest domn *Coudenhove-Kalergi?* Să publicăm în revistă acest apel, pentru a determina opinia publică şi guvernul român să convină, ca în anul 1929 să se convoace un *Congres paneuropean* prin care să se pună capăt răsboiului, care ne poate ameninţa în orice moment, şi anume să se deslege următoarele probleme:

1. desarmarea,
2. siguranţa,
3. ocrotirea minorităţilor şi
4. scăderea vămilor, — motivând că nu este timp de pierdut.

Văzând acest apel ne întrebăm, cine este dl *Coudenhove-Kalergi,* de se prăpădeşte aşa de mult după pacea europeană?

Cunoscând dispoziţiunile din Protocoalele Inţelepţilor Sionului, constatăm că problemele puse de iniţiatorul *„Congresului Paneuropean“* sunt identice cu măsurile Inţelepţilor Sionului.

Cum adecă, nu este destulă belea pe capul nostru Liga Naţiunilor (liga Jidovilor şi a jidoviţilor), care având datoria, nu se sinchiseşte *de înarmarea Ungariei şi care ne-a impus nouă încetăţenirea şi ocrotirea Jidovimei,* şi siguranţa ei; voeşte acum să se amestece şi în chestiunile noastre de economie naţională: reducerea vămilor, ca să ne poată mai uşor exploata, Jidanii?

Crede cineva, că se va înfrăţi acum cu graba, Ungurul cu Sârbul, cu Românul şi cu Cehul? Sau Bulgarul cu Sârbul şi cu Românul? — Sau Bolşevicul cu Românul?

Sau poate, că domnul iniţiator al Conferinţei Paneuropene, văzând că în Rusia Sovietică începe a apune steaua lui Izrael, voeşte să adăpostească Jidovimea din Rusia, mânjită de sângele nevinovat al creştinilor, prin celelalte state ale Europei?

Vorbeşte clar dle *Coudenhove-Kalergi,* arătându-ne şi origina dtale!

*

Pentru Uniunea ziariştilor profesionişti. Din informaţiile Universului nr. 280/1928, aflăm că U. Z. P., a trimis dlui ministru al afacerilor străine, un memoriu în care cere insistent ca ataşaţii noştri de presă, în străinătate să fie numiţi — exclusiv — din rândurile gazetarilor profesionişti, nefiindu-se altfel şi continuându-se astfel sistemul tradiţional de până acum; concomitent cu aceste dorinţi manifestate, U. Z. P.-ul, refuză să dea confirmare sau cel puţin crezare „svonurilor înregistrate“ că „persoane străine de profesia de gazetar“ ar urma să fie numite în posturile vacante, de ataşaţi de presă.

Rugăm frumos U. Z. P.-ul să ne informeze *exact* asupra individului Iacob Rosenthal, individ *numit* ataşat de presă pe lângă Legaţiunea noastră din Waschington, numire făcută datorită — nu ştim căror — consideraţii exclusiviste gazetăresco-tradiţionale.

Oare — ne întrebăm noi, de bună seamă — dintre gazetarii *profesionişti* şi creştini — fiindcă el, numai profesionist n'o fi — nu s'a găsit altul — cu mai multă „tradiţie“ şi care să nu fi forţat U. Z. P.-ul să refuze a crede — cele ce, vrea nu vrea, trebue să le creadă, fiindcă azi sunt pipăibile — cele ce fără discuţii „sunt decretate indivizilor străini de... etc. etc.?

Oare, numai spre a umple coloanele cotidianelor ne mai alarmăm? Să ni se răspundă: ori = *tradiţionalitate gazetărească* şi deci numiri exclusive de profesionişti de carieră, ori numiri „după ochi“ sau după „serviciile aduse de consângenii apropiaţi în familie: avocăţel S. Rosenthal, etc. etc., cari *credem convinşi* că nu-s străini de „considerentele în favoarea cărora IACOB a fost suit în vagon — cu patalamaua 'n regulă, — condus şi prezintat ca „ataşat de presă — **român**“ — pe lângă Legaţiunea noastră din Waschington, în timp ce adevăraţii gazetari de carieră, se băteau în redacţia Universului care mai de care să bage la rotativă informaţia indignării stârnită de „numiri de persoane fără ......“

De! aşa ne trebuie: *„Cine-i bun, e prost“.*

CRONICA LITERARĂ.

„Semenicul“ Revista lunară din Lugoj No. 12 din 15 Decemvrie 1928, este *„închinat aniversării a X-a a Unirii noastre cu Patria-mamă.*

Suntem recunoscători Comitetului de conducere, al revistei „Semenicul“ şi in deosebi dlui Prof. Dr. A. E. Peteanu redactorul sef, pentru documentele publicate în legătură cu Unirea.

Odată, cu prezentele cuvinte de mulţumire ce aducem, cu plăcere, Comitetului de conducere, ne vedem siliţi a-l întreba:

Nu se poate tipări **„Semenicul“** *la o tipografie românească?*

Şi am dori să nu rămânem fără răspuns!

* * *

„Lumina Satelor“, gazetă săptămânală ce apare în Sibiu sub conducerea Părintelui I. Trifa, în No. 1 din 1 Ianuarie 1929 scrie că *„Ţara e plină de beuturi făcute din otrăvuri“* şi că aceste beuturi sunt fabricate şi vândute de Jidani, ca să omoare pe creştini.

Luăm act cu plăcere, că părintele Trifa începe să numească *deavolul* care otrăveşte pe Români spunându-i pe nume *Jidanii*

Curaj părinte Trifa! schimbă misticismul cu realitatea, **Deavolul cu Jidovul,** turnând apă limpede numeroşilor Dtale cititori!

Dar cu reclama *fraţilor Bloch* (din „Lumina Satelor“) prin care îndemnaţi pe cititori să cumpere vestminte şi odoare bisericeşti dela aceşti Jidani bucureşteni... *cum rămâne?* Noi controlăm, nu numai vorbele, ci şi faptele!

* * *

„Der Weltkampf“, revistă bilunară germană ce apare în München, în No. 61 din 1 Ianuarie 1929 ne aduce următoarea informaţiune despre *Cercul francmasonic din Geneva.*

„Ziarul „Wiener Freimauerer Zeitung“ No. 6—7 1928 scrie: In Geneva s'a înfiinţat un cerc francmasonic internaţional. Scopul acestui cerc masonic este să adune în conveniri prieteneşti şi frăţeşti numeroasele personalităţi ce locuesc în Geneva şi aparţin reuniunilor internaţionale (Liga Naţiunilor, Oficiul internaţional al muncii, Crucea roşie, Reuniunea corespondenţilor presei pe lângă Liga Naţiunilor şi aşa m. d.). Cercul acesta nu va ţine nici un fel de ceremonii rituale; nu este supus vreunei conduceri supreme; el (cercul) voeşte să fie numai o verigă de legătură între fraţii deosebitelor state, care altfel ar fi lipsiţi de orice contact masonic, întreolaltă. Dr. Mossas, cancelar al A. M. I. (asociaţiunea masonică internaţională) dă informaţiuni mai detailate“.

Concluzie: Există numai o Francmasonerie şi aceasta este deasupra statelor.

Ai înţeles iubite cititor sub acui ocrotire se fabrică în Geneva toate dispoziţiunile, toate hotărîrile şi toate informaţiunile în legătură cu afacerile internaţionale?

Ai văzut unde se adună diplomaţii, ataşaţii şi delegaţii ţărilor care au recunoscut Liga Naţiunilor?

In cercul francmasonilor conduşi de Jidanul Dr. Mossas, se vor pune la cale toate afacerile lumii creştine aşa fel ca Jidanii întotdeauna să câştige!